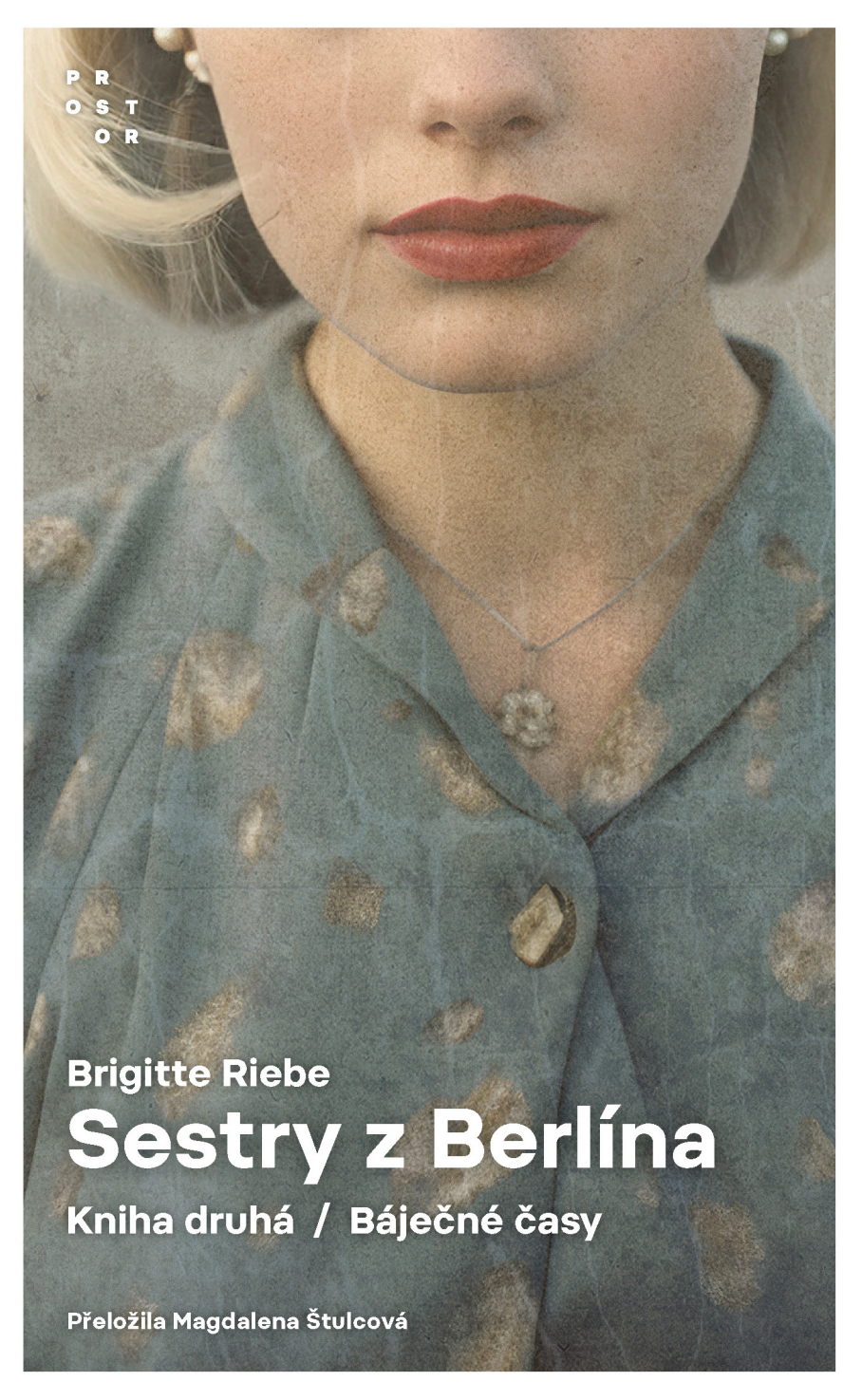




P
R
O
S
T
O
R

Brigitte Riebe

Sestry z Berlína

Kniha druhá / Báječné časy

Přeložila Magdalena Štulcová

**P R
O S T
O R**

Brigitte Riebe

**P R
O S T
O R**

Edice **Přítelkyně**

Brigitte Riebe

Sestry z Berlína

Kniha druhá / Báječné časy

Přeložila Magdalena Štulcová

Praha, 2025

**P R
O S T
O R**

Originally published under the title

WUNDERBARE ZEITEN

Copyright © 2018 by Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek bei Hamburg

Czech edition © PROSTOR 2025

Translation © Magdalena Štulcová 2025

ISBN 978-80-7260-603-0

Věnováno Edith, mé čtenářce

Člověk musí životem tančit
— Friedrich Nietzsche

Prolog

Berlín, jaro 1952

Pokaždé když se Silvie Thalheimová prochází po Ku'damu od Bleibtreustrasse směrem k Pamětnímu kostelu císaře Wilhelma, připadá jí, jako by putovala v čase. Dnes jsou všechny výkladní skříně zase už zasklené a plné lákavého zboží a barevné plakáty na reklamních sloupech svádějí k nákupu módního dámského oblečení, nylonových punčoch nebo zubní pasty. Silvie si však pořád moc dobře vzpomíná na rozbitou dlažbu, střepy, zející rány na domovních fasádách a spěchající lidi v hadrech. Tenkrát byl *Módní dům Thalheim*, k němuž právě přichází, stejnou ruinou jako kostel na protější straně. Ten stále ještě čeká na demolici, nebo na novou dostavbu, poněvadž senát a západní Spojenci nejsou schopni se dohodnout, co s ním.

To její starší sestra Rike se zasloužila o to, že Silvie může nyní vstoupit do rodinného domu módy a nechat se okouzlovat půvabem všech jeho prosvětlených podlaží plných jasu. Rike chytře a prozíravě střežila dědictví po dědečkovi a ve Švýcarsku je ochránila před znehodnocením západoněmeckou měnovou reformou. Jen díky tomu bylo možné financovat vybudování nového obchodního domu, jen díky tomu mohli připravit pro dnešní ženy nabídku módy, jaká v Západním Berlíně nemá konkurenci. Friedrich Thalheim, zakladatel rodinné firmy, se nikdy nevzdal víry, že svůj dřívější módní dům obnoví, stejně jako nikdy nepřestal věřit v návrat svého jediného

syna Oskara, Silviina dvojčete, který je už tři čtvrtě roku zpátky v Berlíně.

Od té doby jsou v rodině Thalheimových karty rozdány nově.

Kdo bude vítězem a kdo poraženým, to ukáže až budoucnost.

Silvie si občas představuje, že je obyčejná zákaznice a rozhlíží se v jednotlivých odděleních. Nevyzná se v materiálech jako její sestra Rike, určitě nemá takový cit pro střih a vzhled šatů jako Miriam Sternbergová, která má už od dětství k rodině Thalheimových blízký vztah. A rozhodně neumí kreslit s takovou lehkostí jako její nevlastní sestra Flori, benjamínek a miláček celé rodiny.

Silvie se zato umí dívat. A má pro módu cit, v tom ji nikdo nepředčí.

A taky vytuší, co si lidé doopravdy přejí, i když na-venek předstírají, že je to úplně jinak.

Nemusí se látek dotýkat, aby věděla, jak je zákaznice budou vnímat na těle, rozpozná rozdíl mezi hedvábím, vlnou, žoržetem, krepdešínem, taftem a spoustou dalších materiálů intuitivně, jí stačí se na ně podívat. Málokdy ji překvapí, že něco přijde do módy zdánlivě přes noc, nezaskočil ji ani Diorův *new look*, ani touha žen po čase opět víc poodhalit nohy. Silvie má změnu v krvi. Jenže v rodině ji leckdy neberou vážně, považují ji za „vrtkavou“ – a ona přitom jen pochopila, že nic netrvá věčně, že se všechno pořád a pořád mění.

Silvii navíc nejde o muže.

Jak se jim zalíbit, ví už od chvíle, kdy jí narostla prsa a začaly se jí zaoblovat boky. Se světlými vlasy, modrýma očima a hezkýma nohama to není žádné velké umění, jak si často sebekriticky pomyslí.

Uspokojit muže je hračka.

Ne ne, móda od Thalheimů musí přinášet štěstí ženám, i těm, ke kterým se osud zachoval spíš macešsky. Nové šaty, rozevlátá sukně, samet, který si ruka jen tak mimochodem pohladí, šustivé hedvábí, to jsou sny, jaké má Silvie na mysli.

V *Módním domě Thalheim* se můžou všechny splnit.

A tak si někdy vezme pár kousků do kabinky, vyzkouší si je a současně se inspiruje zvuky ze sousedních kabin. Vzdechy a povzdechy, když hrozí zklamání, nádech a zadržování dechu, když se nedaří dotáhnout zip, až po onen okamžik posvátného ticha, když se žena vedle spokojeně otáčí před zrcadlem – to je pro Silvii hudba.

Zbožňuje vědomí, že její rodina dává ženám možnost zažívat takové pocity.

Ještě víc však miluje vlastní svobodu.

Už jenom pomyšlení na sebemenší pouta, která by ji mohla omezit, je pro Silvii nesnesitelné. A tak po takových výletech *Módní dům Thalheim* zase opustí; s nesmírnou úlevou, že na ni venku čeká zaparkovaná vespa a doveze ji k úplně jiným břehům...

Berlín, květen 1952

Doupě bylo odjakživa jejich tajemstvím, sdíleli ho jenom oni dva. Pod ochranou měkoučké peřiny se dětská trápení a obavy scvrkávaly a scvrkávaly, až se úplně rozmělnily, poněvadž důvěrná blízkost toho druhého poskytovala útěchu a dodávala odvahu. Společně se cítili dostatečně silní, aby dokázali čelit celému světu. Po nějaké chvíli se opět mohli společně vynořit – celí zpocení, ale s úlevou.

Dnes za svítání, když ve dvoře už začínali zpívat ptáci, si připadali skoro jako dřív. Oskar si opíral hlavu o Silviin loket, oči měl zavřené, řasy se mu lehce chvěly. Stará jizva na čele, kterou si způsobil při pádu na jedoucích schodech ve starém obchodním domě, už téměř zmizela. Jeho tvář vypadala uvolněně, pro ten okamžik jako by všechny zlé sny byly tytam, přestože Oskar už není malý kluk, který by vyhledával ochranu u sestry dvojčete.

Je jejím alter ego, bližší než kdokoli jiný, nejbližší člověk na celém světě. Silvie nikdy ani na vteřinu nevěřila, že by mohl být mrtvý. Celá ta léta po skončení války, když o něm neměli vůbec žádné zprávy a všichni v rodině už se vzdali naděje, Silvie pořád doufala, že ho pátrací služba Červeného kříže najde. Po celou dobu cítila, že Oskar žije. Nacisti ho využili jako nezralého dospívajícího kluka, ihned po složení předčasné, takzvané „nouzové maturity“ ho poslali na východní frontu a teprve před necelým rokem se jako dospělý muž vrátil do Berlína, raněný na těle i na duši.

Silvie se musela nutit, aby se nedívala ke spodnímu konci postele. Její bratr měl vždycky nejhezčí nohy z celé rodiny – štíhlé, hezky tvarované, s elegantním nártem, na jaký by mohl být pyšný každý tanečník. Teď mu na levé noze chyběly čtyři prsty – v kruté ruské zimě mu omrzly a později v lazaretu mu je ledabyle uřízli, jen tak, bez narkózy, jak se jednou, jakoby mimochodem, zmínil.

Oskar Thalheim každopádně přežil tři roky války a skoro sedm nekonečných let ruského zajetí. Jiní dopadli hůř, mnohem hůř.

Co jsou proti tomu čtyři chybějící prsty na noze?

Tu větu neustále opakoval, očividně doufal, že tomu jednou sám uvěří. Že je to v nejlepším případě jen část pravdy, to věděli oba. Silvii to bylo jasné nejpozději od jeho první noci v bývalém bytě babičky Fridy v Bleibtreustrasse, kde ještě donedávna bydlela společně se sestrou Rike. Oskarovy pronikavé výkřiky z vedlejšího pokoje ji před rozedněním vytrhly ze spánku a na okamžik ji úplně ochromily. To už ale stál Oskar ve dveřích, blondaté vlasy rozčuchané, s tváří zkřivenou hrůzou.

„Už jdou, Silvie, všichni ti mrtví, jdou sem!“

Mimoděk odhrnula přikrývku, jak to vždycky dělávala, a Oskar si vlezl k ní do postele, třásl se po celém těle, až se posléze jejím teplem uklidnil.

„Nikdo sem nepřijde, bratříčku,“ šeptala mu a pevně ho oběma pažemi svírala v náručí. „A i kdyby, já bych jim ukázala, to by koukali! Jsem přece pořád o osm minut starší než ty...“

Rozesmáli se, oba dva, a Oskar se rozplakal. Silvie ho k sobě tiskla, dokud mu nepřestaly téct slzy. Oskar potom usnul, ale Silvie ještě dlouho nemohla spát. Ukradli mu tolik let života.

Jak se z toho má zotavit?

Přesně totéž se odehrálo i před několika hodinami a Silvie byla ráda, že Oskar konečně usnul. O jeho nočních můrách se nikdo nic nedozví, to si přísahala.

Přes den Oskar sice působil nadmíru unaveně, jinak se ale choval šarmantně a pohotově jako vždycky. I když ke svému postavení v *Módním domě Thalheim* zatím nepřistupoval tak seriózně, jak od něj otec očekával. Jediný syn, do jehož návratu vkládal Friedrich Thalheim všechny naděje, hrál svou roli budoucího šéfa navenek perfektně. Při bližším pohledu se ale všechno jevilo jinak. Oskar zapomínal na domluvené schůzky, nedodržoval dohody a na stole se mu vršily nevyřízené záležitosti. Nebýt Hildi, jak láskyplně oslovoval svou sekretářku Hildegard Stutzkeovou, která vždycky na poslední chvíli všechno zachraňovala a zabraňovala nejhoršímu, byl by seznam malých i velkých škod určitě mnohem delší.

Silvie si o svoje dvojče dělala starosti.

Jezdil autem jako pominutý, jedl nepravidelně a příliš mnoho nocí trávil v podnicích jako charlottenburský *Ciro-Bar*, noční klub *Vagabund* nebo vykřičený jazzový lokál *Badewanne* v Schönebergu, jako kdyby chtěl za každou cenu utéct před spánkem, který mu přinášel tak zlé sny. „Medvídek panda,“ dobírala si ho sestra, protože měl oči stále zapadlejší a pod nimi stále větší kruhy. Je nomže Oskar nestál o žádné rady nebo o dobře míněné domluvy, dokonce ani když přicházely od jeho dvojčete.

„Dřív jsi byla jiná, veselejší, nebyla jsi hned tak namíchnutá a hlavně jsi nebyla tak příšerně zapšklá,“ promptně jí jednou odsekl, když už to nevydržela a promlouvala mu do duše. „Dřív se s tebou daly vyvádět parádní nesmysly – a to bylo senzační.“

„Dřív jsem byla zpovvykaná holka, která neměla páru o životě,“ nedala se Silvie.

Že i jí samé se po té bývalé lehkosti někdy až bolestně stýskalo, mu vykládat nehodlala. Oskar má za sebou strašlivé věci, jenže první poválečné roky v Berlíně taky nebyly právě procházka růžovým sadem. Silvie zažila hlad, krutý mráz, obchodovala pro rodinu na černém trhu, třikrát marnotratně darovala svoje srdce a třikrát se za odměnu dočkala hořkého zklamání – a to z ní udělalo to, čím je.

„Dnes jsem známá rozhlasačka, jsem hlas Berlína, už dávno nejsem malá holka,“ dodala.

„Bla bla bla bla bla, velevážená slečno vševědoucí! Brát věci trochu s nadhledem ještě nikomu neuškodilo. Já si chci život užít, ne se jako nějaký páprda unudit k smrti. A navíc, jak víš, mám hodně co dohánět...“

Teď bratra, stále ještě tvrdě spícího, pozorovala. Vypadal jako nevinátko a Silvie se na něj beztak dlouho zlobit nedokázala. Na rozdíl od Rike, prvorozené dcery v rodině Thalheimových. Mezi ní a Oskarem vládla ode dne, kdy Friedrich Thalheim loni na podzim bez dlouhých cavyků jmenoval syna spolujednatel a drasticky tím omezil její pravomoci, dusná atmosféra. Rike několik let bojovala za znovuvybudování *Módního domu Thalheim* na Ku'dammu, když ten původní v roce 1943 srovnaly se zemí spojenecké bomby. To ona vykoupila otce z ruského vězení a koneckonců i svoje dědictví po dědečkovi Schubertovi investovala do rodinného podniku, a teď aby se dívala, jak ve všem dostává přednost její bratr, a to přesto, že nemá ani odborné znalosti, ani zkušenost a zjevně ani motivaci. Silvie se s Rike už několikrát kvůli Oskarovu zuřivě pohádala a hájila ho, jenomže když viděla,

jak se kvůli tomu její o tři roky starší sestra trápí, bylo jí Rike nakonec líto.

Silvie se o obchodní dům nikdy příliš nezajímala a byla spokojená se svou prací v RIASu, vzdálená od všech rodinných rozepří. Vytvořila si nadšenou, neustále rostoucí posluchačskou základnu na východě i na západě města bez ohledu na to, jestli pouštěla hudbu nebo vysílala vlastní reportáže z každodenního berlínského života. Její nejnovější „dítě“, se kterým se už dlouho piplala, existovalo prozatím jenom v její hlavě, ale že její nápad vyvolá u nadřízených a dalších kolegů v redakci nadšení, tím si byla předem jistá. Vybuchne to jako bomba a nynější více než potěšující počty posluchačů se ještě rapidně zvýší...

Obrátila pohled ke skříní. Visí tam – šaty, které si chce obléknout na Rikinu církevní svatbu. Až za pár hodin stane její sestra s Alessandrem Lombardim před oltářem, způsobí v nich Silvie pravděpodobně pěkné pozdvižení, možná dokonce vyvolá menší skandál.

Rike v italském obchodníkovi s látkami zjevně našla svou velkou lásku, kdežto ona svou velkou lásku před šesti měsíci ztratila. Silvie se ve všech směrech cítila jako legitimní vdova po Ralfu Heigerovi, a to přesto, že byl oficiálně ženatý s jinou ženou. Silvii se o něm často zdávalo, ale ne jako o vězni s nemocným srdcem, kterého nesměla ani jednou jedinkrát navštívit a který nakonec nepřežil mučení ve věznici ve Weissensee. Zdávalo se jí o chytrém, pohotovém a schopném novináři, který v ní krátce po válce podnítil lásku k rozhlasu. To on z ní udělal taky vášnivou čtenářku, což bylo pro Silvii v letech, kdy ještě chodila do školy, něco naprosto nepředstavitelného. Od té doby už ale věděla, jak zázračné světy

je možné objevit mezi potištěnými stránkami, a její hlad po knihách byl téměř neukojitelný. Dodnes jí v hlavě zněl Ralfův basbaryton, tak snadno přecházející do posměšného tónu, a toužila po svém zkušeném, něžném milenci, který uměl tak krásně líbat.

Někdy mívala Silvie strach, že zůstane už navždycky sama, vždyť který muž by se mohl vyrovnat takovému ideálu, jako byl Ralf? Bezděčně se zachvěla, aby tyhle negativní myšlenky zaplašila – a vtom se Oskar probudil.

„Je ti líp?“ zeptala se, pořád ještě plná starostí. „Cítíš se už zase normálně?“

„Aby ne!“ ujišťoval ji celý rozzářený. „Co já bych si bez tebe počal?“

Láskyplně do něj šťouchla. „Neplácej nesmysly, takový věci tě nesmí ani napadnout – dvojčete se člověk nikdy nezavírá. Mám uvařit kávu? Rike mi kladla na srdce, že nesmíme za žádnou cenu přijít pozdě. Jistěže by to bylo jednodušší, kdybych nemusela jet kvůli oblékání nevěsty až do Westendu. Jenomže Rike trvala na tom, že noc před svatbou rozhodně stráví ve vši počestnosti doma u rodičů.“

„A přitom mají vlastní parádní byt. A navíc, Rike s Lombardim už přece manželé jsou,“ podotkl Oskar a zívnul. „Tak k čemu celý ten cirkus?“

„V Itálii sňatek na úřadě neplatí, jak víš.“ Silvie byla ráda, že se svatba vůbec koná. Trvalo jim nekonečně dlouho, než sehnali faráře, který byl ochotný oddat evangelicko-katolický pár, jako kdyby nebylo úplně jedno, k jaké církvi patří člověk, kterého Rike miluje! Z legrace zahrozila Oskarovi vztyčeným ukazováčkem. „A kromě toho, tvůj švagr se jmenuje Alessandro a je to vyslovené příjemný chlapík. Tak mi, prosím tě, slib, že se k němu

budeš chovat mile – aspoň dneska! Tím ostatně myslím i celou jeho rodinu.“

„To kafe udělám já. A jestli si ten Lombardiovic klan nebude moc vyskakovat, nemám s tím problém.“ Oskar se pořádně na všechny strany protáhl a vstal. Proužkované pyžamo na něm plandalo a prozrazovalo, jak je pořád ještě vyhublý. „Víš vůbec, koho všeho Rike ještě pozvala?“ pokračoval. „Přede mnou o tom zarytě mlčela.“

„Naše sestřička má sklon k tajnůstkářství.“ Silvie se taky zvedla a zamířila do koupelny. Cestou něžně přejela rukou po přichystaných šatech.

„Tohle nemyslíš vážně, že ne?“ Oskar se škodolibě ušklíbl.

„Nestěžoval sis náhodou, že jsem moc zapšklá? A hlavně, tenhle model je od Heinze Oestergaarda, na první pohled mi učaroval,“ usmála se.

Silvie dělala s věhlasným módním návrhářem v jeho ateliéru rozhovor pro RIAS a Oestergaarda to očividně velmi bavilo. Proto jí taky vyšel vstříc a ten vzácný kousek jí jako výraz díky zapůjčil. Silvie už ale bratrovi neprozradila, že právě jasný hlas módního tvůrce, trochu zpěvavý a s lehkým dánským přízvukem, ji inspiroval k nápadu na nový formát pořadu pro rádio. Oskar tak jako tak brzy uslyší, co jeho sestřička vymyslela.

„Oestergaard?“ opakoval nevěřicně

„Ten módní návrhář, šarmantní chlapík, dost *crazy*. Oblékal prostitutky a chce, aby všechny ženy vypadaly krásně. Mluví o něm celý Berlín. A brzy bude mluvit i o mně.“

„Táta se pomine, jestli se zpronevěříš rodinné módě – a ještě k tomu s takovým...“ podotkl Oskar.

„Vezmu si na sebe to, co se mi líbí. Táta se s tím nějak vyrovná, a když ne, je to jeho věc.“

Když se osprchovala a nakrémovala, zkoumala se v koupelnovém zrcadle. Co viděla, se jí líbilo – zářivě modré oči, rovný nos, plné rty. Pleť měla růžovou a čistou, jen když se smála, dělaly se jí kolem očí nemilosrdné drobné vrásky, ještě před dvěma třemi lety tam nebyly.

Za rok jí bude třicet.

Doted' se ženám, které kvůli tomuto údajně magickému číslu lamentovaly, posmívala. Ted' najednou jí zatrnulo, že má sama třicítku na krku. I přes početní převahu žen způsobenou válkou si dosud na nedostatek ctitelů nemohla stěžovat. Přesto byla sama.

Nemám muže. Nemám dům. Nemám dítě.

Ta slova její kolegyně jí najednou nešla z hlavy.

„Zato mám svou práci a fanoušky.“

Skutečně to teď řekla nahlas?

Oskar jí právě přinesl do koupelny kávu, černou a silnou, jak ji měla ráda, a tázavě se na ni zadíval.

„Samomluva je v zásadě prospěšná,“ zkonstatoval na odchodu. „Ale máš taky bratra a ten umí docela dobře naslouchat. To jen kdybys na to třeba náhodou zapomněla.“

Silvie zrudla, což se jí nepříhodilo už celou věčnost. Oskar do ní viděl jako nikdo jiný, dohlédl až na dno její duše. Občas si dokonce říkala, že snad umí číst i její myšlenky – a to se jí vždycky nezamlouvalo.

Když se vrátila do svého pokoje, posadila se u okna k toaletnímu stolku se zrcadlem v krásném zaobleném rámu. Momentálně tu měly všechny kusy nábytku rozvolněné, jakoby roztančené tvary a to se Silvii moc líbilo. Napudrovala si tváře, nalíčila oční víčka, nanasla řasenku

a nakonec červenou rtěnkou obtáhla rty. Světlé vlasy po ramena si jenom pročesala, do drdolu si je vyčeše až úplně nakonec. Potom si oblékla černé krajkové prádlo, v němž se cítila tak nádherně hříšně, a vklouzla do modrých letních šatů. Na závěr přišel na řadu třířadý perlový náhrdelník po mamince – se Silviinými bílými perlovými náušnicemi, které nikdy nesundávala, tvořil dokonalý komplet. Nakonec uložila šaty na svatbu do plátěného obalu a do tašky přibalila ještě jeden pár lodiček.

Právě když byla se vším hotová, přiloudal se do pokoje ležérně Oskar – v dokonale padnoucím smokingu, bílé košili s tmavým hedvábným motýlkem a perfektně naleštěných černých botách. Světlé vlasy měl upravené brilantinou, takže jeho hlava vypadala ještě protáhlejší, než skutečně byla.

„Tak co?“ předvedl se, „co ty na to?“

„Bezva,“ ujistila ho Silvie. „Ne, počkej, to není to správné slovo. Vypadáš naprosto senzačně. Italům vypadnou oči z důlků!“

„To je dobře. Thalheimovi jim totiž předvedou, kdo má na módu čuch.“ Kriticky si prohlédl Silvii. „A ty? Co že jsi najednou taková usedlá? Že bys v poslední chvíli ztratila odvahu?“

„To ani náhodou,“ bránila se Silvie a vzala si ještě leicu, starý fotoaparát, s nímž už dlouho a ráda fotila. „Aby bylo vystoupení perfektní, musí být perfektně zinscеноvané. A jdeme! Nervózní nevěstu nesmíme nechat čekat!“



„Dio mio – to snad není pravda! Ty šaty nejdou dopnout! Ale při poslední zkoušce před čtrnácti dny mi krásně padly...“

„Jsi těhotná, drahá sestřičko,“ konstatovala vesele Silvie. „Vnadná Rike, to je přece příznivá změna. Ale žádné strachy, Miri jako vždycky všechno rafinovaně vymyslela, prostě použiju druhou řadu knoflíků a je to, budeš moct klidně dýchat. Tak, a teď se ukaž!“ Silvie o krok ustoupila a prohlížela si sestru. Šaty bez rukávů byly ušité z krémově bílého šantungového hedvábí, v empírovém stylu a dlouhé až ke kotníkům. Vepředu pod tenkým páskem na živůtku byly lehce skládané a na zádech se zapínaly dvojitou řadou knoflíkových perliček. Během obřadu bude mít nevěsta paže cudně zahalené do zvonově střiženého bolerka, které může později odložit – vynalézavá a dokonalá kombinace elegance, nevinnosti a půvabu.

Svatební šaty pro Rike navrhla její přítelkyně Miriam Sternbergová, ta teď už jeden a půl roku žije v kibucu u Galilejského jezera. Zpočátku se zaníceně rozplývala nad vším, co v Izraeli prožívala. Nadchli ji lidé pocházející z tolika různých zemí, nový způsob soužití, děti, které učila šít – a samozřejmě tam byl i Ben Green, hlavní důvod jejího vystěhování. S Benem se to ale zjevně nevyvíjelo tak, jak Miri doufala, tón jejich dopisů se během času změnil. Miri začala psát střízlivěji a občas dokonce i kriticky. Bylo zřejmé, že se jí po Berlíně a přátelích doma stýská.

Když jí Rike navrhla, aby pro ni vytvořila svatební šaty, zareagovala s o to větším nadšením. Míry vzali Rike v Berlíně, Miriaminy návrhy k ní putovaly z Izraele, šití se ujal krejčovský ateliér *Módního domu Thalheim* – a výsledek byl neobyčejně působivý.

„Vypadáš skvěle. Miri by byla určitě přešťastná, kdyby tě teď mohla vidět,“ pochválila ji Silvie. „A víš co? Já budu všechno pořád fotit a pošleme jí fotky. A vůbec, tu

mladou švadlenu, která její návrh tak brilantně zpracovala, byste si měli předcházet. Je vážně moc šikovná. Řekni to té Kukschinské z krejčovského ateliéru. Ať je na ni hodná!“

„Miri mi chybí, každý den,“ zamumlala Rike. Zničehonic si přitiskla ruku na ústa a vyběhla k toaletě.

Když se vrátila, byla v obličeji celá zelená.

„To je hrůza. Jsem ve čtvrtém měsíci a tohle strašné zvracení ne a ne přestat. Jenom doufám, že se nic nedostalo na šaty!“ S obavami se odshora dolů prohlížela. „Jak má pak člověk přibrat, když v sobě v podstatě nic neudrží?“

„Všechno je tiptop,“ ujistila ji Silvie. „Však ona příroda ví, jak to zařídit, aby se narodilo zdravé dítě. Ty si teď pěkně sníš kousek sucharu a vypiješ trochu čaje. To ti udělá dobře.“

Rike poslechla.

„Že není ještě nic vidět?“ Natáčela se před velkým stojácím zrcadlem na všechny strany.

„Dá se to ale tušit – a všichni budou mít radost s tebou,“ ujišťovala ji Silvie. „Buď ráda, že se kvůli tvojí tchyňi svatba znovu nezrušila.“

Byly v bývalém Silviině dětském pokoji, v němž Rike strávila dnešní noc. Elegantní vila na Branitzer Platzu, kde všichni společně vyrůstali, postupně osiřela, jak se dospělí potomci rodiny Thalheimových vydali každý vlastní cestou. Nyní opět patřila pouze Friedrichovi a jeho druhé ženě Claire. Jejich společná osmnáctiletá dcera Florentine se teď zabydlela v podkroví, vystavěném původně pro Rike. Mezitím se tam také dočasně ubytovali bratranec Gregor a jeho přítel Hotte.

„Moc k tomu nechybělo! Když před pěti dny telefonoval z Milána Sandrův bratr Valentino, byl celý zoufalý,

že prý se matka opět sesypala a sužují ji mimořádně silné bolesti. Odpověděla jsem mu rozhodným tónem, že tentokrát svatbu za žádných okolností posouvat nedeme – a Antoniin stav se zničehonic zlepšil.“

Malé posílení zjevně udělalo Rike dobře. Už nevypadala tak zbědovaně.

„Pořád proti mně něco má,“ pokračovala, zatímco Silvie ji dál zkrášlovala – lehce jí přetřela rty červenou rtěnkou a tu pak přetřela další v barvě růžového dřeva. „Antonia si myslí, že jsem pro Sandra moc stará, moc intelektuální, málo poddajná. K tomu všemu ještě navíc evangelička a nehodlám konvertovat. Nemluvě o tom, že nemáme svatbu v milánském Dómu, ale v nějakém prachobyčejném kostele v Berlíně, který se rozhodně žádnou extra krásou chlubit nemůže.“

A vůbec – Německo! Dělá ze sebe takovou horlivou Italku a její kolíbka se přitom houpala v Lucernu. V jednom mám každopádně jasno. *Mamma* ji nikdy oslovovat nebudu.“

„Nemusíš.“ Silvie kritickým pohledem zhodnotila své dílo, pak přikývla. „Její nároky by pravděpodobně nedokázala splnit žádná nevěsta. Antonia Lombardiová by se asi nejradši provdala za syna sama, kdyby se to dalo nějak zařídit. Ale kdo ví, třeba z ní bude aspoň užitečná babička. Zázraky se přece stávají...“

Rike se dál tvářila skepticky. „Myslíš?“ zamumlala a odstraňovala si z šatů neviditelnou nitku. „Já ani nevím, jestli sama budu dobrá máma. To se v jednom kuse upínáš k tomu, abys otěhotněla, a když se to nakonec podaří, děláš si jednu starost za druhou. A je jich čím dál víc!“

Silvie se mimoděk odvrátila.

Rike ji vzala za ruku. „To bylo ode mě neomalené – odpusť mi to, prosím! Mluvím pořád jenom o sobě a neuvědomila jsem si, že ty jsi...“

Silvie vzala ze stolu závoj. „Nepatří k tomu taky ještě slušivý myrtový věneček?“ prohodila se zdůrazňováním radostí.

„Nechceš o tom mluvit...“ omlouvala se Rike.

Správný postřeh. Od Silviina umělého přerušení těhotenství už uplynulo pár let. Tenkrát si nebyla jistá, jestli je otcem dítěte, které čekala, Ralf, nebo Ben Green, který potajmu usiloval jenom o to, aby mohl co nejdřív odjet do Izraele. Rike Silvii přemlouvala, aby si dítě nechala, že je budou vychovávat společně. Na to ale tenkrát Silvie neměla odvalu. Potácela se mezi dvěma milostnými poměry, připadalo jí, že je toho na ni moc a že není na dítě zralá. Později toho rozhodnutí ovšem litovala. Nynější sestřino těhotenství v ní znovu probudilo tehdejší citový chaos. Jenže Silvie se naučila řešit svoje problémy sama v sobě, a tím spíš se toho bude držet i dnes, na Rikině svatbě.

„Tenhle úkol by vlastně připadl mamince, ta by ti měla nasadit na hlavu věneček,“ pokračovala a upevňovala Rike doprostřed účesu křehkou korunku upletenou z větviček s bílými kvítky. Nakonec k ní ještě připevnila závoj, který jí sahal až do pasu. „Já vím, jak moc pro tebe znamenala. Pro mě taky.“

Silvie se dotkla snubního prstýnku po mamince na svém prostředníčku, Rike zase téměř neustále jako talisman nosila Almin prsten ve tvaru hada. „Bohužel ti už nasadit věneček nemůže, takže se musíš spokojit se mnou,“ pokračovala Silvie.

Druhá žena jejich otce nepřípadala pro tento úkon

v úvahu. Claire, jen o dobrých deset let starší než Rike, se nikdy nepokoušela nárokovat si roli jejich matky. Sestry ji zpočátku sledovaly velmi kritickými očima, protože byla často podrážděná, vždycky stála na Friedrichově straně a snadno se nechala vyvést z míry, nicméně v těžké poválečné době se zapojila do práce jako všechny ostatní ženy. Zvládala všechno stejně jako ony, zdokonalovala se, stala se sama sebou a získala sebevědomí, skamarádila se s nimi a Silvie i Rike to dovedly ocenit.

„Zvládáš to překrásně.“ Na hlase bylo znát, jak je Rike dojatá. „A k oltáři mě tak jako tak povede tatínek – jak je to zvykem v katolických kostelech. Chudák! Má údajně alergii na kadidlo. Snad mu z toho nenaskáčí pupínky a nezačne se dusit!“

Obě to rozesmálo.

„Můžu se takhle vdávat?“ ujišťovala se Rike trochu rozechvěle.

„To bych řekla!“ ujistila ji Silvie. „Sandro dostane úchvatnou ženu. Měla bys už pomalu vyrazit, aby neměl obavy, že sis to ještě na poslední chvíli rozmyslela...“

Jako by její slova pronikla za dveře, ozvalo se netrpělivé zaklepání a vstoupil Friedrich Thalheim.

„Už musíme jít.“ Otec si k tmavému obleku uvázal hedvábnou kravatu se stříbrnými proužky. Za hlavou rodiny rozčileně pobíhala Claire v půlnočně modrých kostýmových šatech zkombinovaných s barevně sladěným kloboučkem. „Jste už konečně hotové?“

„Nevěsta ano,“ odpověděla Silvie a postrčila sestru kousek dopředu. „Pokud jde o mě, potřebuju ještě chvíličku.“

„Ale ať nepřijdeš pozdě...“ Friedrich se zamračil, její oblečení se mu evidentně nezamlouvalo.

„To chceš jít na svatbu v tomhle? Přece jen reprezentujeme *Módní dům Thalheim*, jeden z předních módních domů v Berlíně – to zavazuje!“

„Nech se překvapit,“ usmála se Silvie. „A samozřejmě tam budeme včas. Oskar čeká dole v autě a ten je i s ojetým dékávěčkem rychlejší než formule jedna. Klidně jedte napřed.“

Když ostatní z rodiny konečně odešli, Silvie otevřela plátěný obal, který si přinesla s sebou, a rozprostřela svůj model na postel. Potom vyndala z tašky sponky na vlasy. Módní účes „banán“, s nímž vynikl její útlý dlouhý krk, si v poslední době česala tak často, že si ho uměla perfektně stočit i bez zrcadla.

Obtáhla si rty, nanasla maličko Chanelu N° 5.

Na štíhlé nohy si opatrně navlékla tenounké nylonky bez podvazků a vklouzla do lodiček s dráždivě vysokými podpatky. Letní šaty přehodila přes židli. Potom si oblékla Oestergaardovu kreaci – šaty střižené těsně na tělo, vzadu s úchvatně hlubokým výstřihem do věčka, celé z nejčernějšího saténu.



Dvojčata si všimla nápadného auta současně. Červené, dvousedadlové, s nablýskaným chromem a absolutně nerespektovalo předpisy – parkovalo na chodníku přímo před kostelem svatého Ducha.

„To je rometsch, já se asi pomínu,“ pronesl vedle Silvie uchváceně Oskar a snažil se vmanévrovat svoje obyčejné dékávěčko do zbylého úzkého prostoru. „Ten je stoprocentně fungl nový, ten musel zrovna sjet z pásu. Kam se na něj hrabe nějaký porsche!“

Silvie se nenamáhala odpovédět, poněvadž vystoupit

z auta v těsných šatech a na vysokých podpatcích vyžadovalo naprosté soustředění. Na rameni se jí pohupovala stará leica, která ještě pořád dělala dobrou službu. Pocho-pitelně přijeli dost pozdě. Rodina i hosté už nejspíš seděli v kostele. Na strmých schodech před robustní budovou postávalo už jen pár zvědavců. Kostel svatého Ducha, ve spodní části obložený kabřincem, postavili v roce 1932 jako provizorní modlitebnu, za války byl zničený a na Květnou neděli v roce 1948 ho znovu slavnostně otevře-li – a třebaže to není nijak výjimečně krásný chrám Páně, věřící tam chodí rádi, a hlavně tam slouží tolerantní farář.

Silvie načasovala svůj příchod naprosto dokonale.

Když zavěšená do Oskara procházela střední uličkou až k první řadě, aby usedla na místo vyhrazené nejblíže příbuzným, většině svatebních hostů se úžasem zatajil dech, Claire rozhořčeně kroutila hlavou, naproti tomu Flori, kterou s velkou dávkou trpělivosti nakonec přece jen přemluvili, aby si oblékla zelené šaty s ramínky, nadšeně ukázala palcem vzhůru. I Sandrova mladšího bratra Valentina v obleku z drahé tmavomodré příze pohled na Silviino nečekané vzezření zjevně naprosto fascinoval. Ovšem Antonia Lombardiová nasadila ještě odměřenější výraz.

Chudinko Rike, pomyslela si Silvie plná soucitu. Se Sandrem jsi sice vyhrála hlavní cenu, jenomže tvoje tchy-ně se postará, aby sis v manželství moc pohody neuží-la, to se vsaď.

U stupňů před oltářem čekal ženich v žaketu a stříbrné vestě, se stejnobarevnou vázankou přímo pastva pro oči, tmavé vlasy vzadu tak čerstvě zastřižené, že se mu ještě červenal krk. Že se samým rozrušením maličko trásl, toho si asi všimla jenom Silvie, že měl ve chvíli,

kdy varhany spustily preludium a Rike zavěšená do otce zvolna přikráčela až k němu, v očích slzy, viděli všichni.

Silvie cvakla první záběry.

„*Amore mio*,“ šeptal hluboce dojatý Sandro, když mu Friedrich obřadně předal nevěstu. „Teď se mi konečně splní všechny moje sny, *carissima Rica*.“

Zbytek obřadu už Silvie vnímala jako nekonečný sled latiny, poklekávání, vstávání a sedání. Svatební kázání znělo jejím uším spíš jako nabádání, jak neskonal katolicky by měli v budoucnu v manželství žít a vychovávat děti. Zaslechla za sebou několikrát odkašlání, pocházelo nejspíš od strýce Carla, sedícího mezi svými syny Gregorem a Paulem, náboženství totiž Carlovi nikdy nic neříkalo. Znovu se dramaticky ozvaly varhany, zavonělo množství kadidla a posléze zaznělo dokonale zpackané *Ave Maria*.

Silvie se rozhlédla kolem – katolické chrámy bývají přece plné maleb a pozlacených soch andělů a svatých? Tenhle jednoduchý kostelní prostor působil spíš jako nějaký obyčejný sál, jehož strohost nevylepšily ani ozdobně naaranžované bílé růže na dřevěných lavicích. Silvie raději znovu soustředila pozornost na lidi. Elsina malá Isabellka byla tak rozkošná, jak s bratříčkem Lucou utíkala dopředu k oltáři! Pětiletá dcerka Rikiny přítelkyně přitom málem zakopla o dlouhé růžové šatičky, jen tak tak že neupadla. Tříletý klučik vedle ní v krátkých kalhotách a s malým modrým motýlkem suverénně svíral v ručičkách hedvábný polštářek s připravenými snubními prstýnky.

Rike plakala, když jí Sandro navlékal prstýnek, potom dostal prstýnek Sandro a následný polibek byl tak vášnivý, že zavalitý farář decentně zakašlal.

Ještě jednou se rozezněly varhany, a když i to úspěšně přečkali a Isi s Lucou začali plnými hrstmi rozhazovat před nevěstou a ženichem barevné kvítí, čerství novomanželé cestou od oltáře zářili štěstím na celé kolo a Silvie cvakala, až vyfotila celý film.

„Kdo je tahle svůdná vdova?“ zaslechla za sebou mužský hlas a zbystřila. Hlas zněl melodicky, v hloubi měl v sobě ale i cosi drsného a vzdorovitého a to okamžitě vzbudilo její pozornost.

„Silvie Thalheimová, nevěstina sestra,“ zašeptal Markus Weisgerber, bývalý spolumajitel obchodního domu. „Pokud je mi ale známo, ještě vdaná nebyla.“

Neznámý se zasmál. „Tím líp. A jak se k ní dostanu?“

„Nijak.“ Silvie se rázem otočila. „A už vůbec ne tímhle způsobem.“

Ten muž působil tak přitažlivě, že se jí bezděky zrychlil dech. Byl o hlavu vyšší než ona a velmi štíhlý, až kostnatý. Oblek z jemné anglické látky měl ležérně pomačkaný, což patrně mělo budit dojem, že si na něčem tak povrchním, jako je vzhled, nezakládá – vzápětí se ukázalo, že to byla lež, před Silvii stál skrz naskrz ješitný muž. Tmavé hladké vlasy, o něco delší, než žádala současná móda, mu spadaly do čela. Měl úzký obličej s výraznou bradou. Nejnápadnější na něm byly oči – ledově zelené jako voda z ledovce, orámované hustými černými řasami, jaké by mu každá žena mohla závidět.

„Wanja Krahle,“ představil se s úklonou, poněkud přehnanou, než aby ji myslel vážně. „Nejponíženěji prosím o druhou šanci!“

„Být tebou bych mu ji dal, Silvie,“ radil jí Markus a smál se. „Wanja hraje v mém nejnovějším filmu mladého Friedricha Schillera, to ho určitě přes noc proslaví.“

Silvie bývalého otcova společníka, který měl oči jen pro její matku Almu, jako malá holčička zbožňovala. Když se později z mamínčina deníku dozvěděla o jejich bouřlivém poměru, který je tajně spojoval, ani na okamžik ji to nepřekvapilo. Ríke to rozhořčilo a natolik šokovalo, že několik let odmítala Almin deník číst, Silvie naopak. Jakmile na matčiny zápisky narazila, okamžitě si je přečetla. Že se mezi ženou a mužem můžou ve vzrušující hře přihodit podivuhodné věci, vnímala už jako dítě a později to sama nejednou zakusila na vlastní kůži. Mezi láskou a žádostivostí je sice nesmírný rozdíl, obojí má však i nesmírnou moc, která člověka dokáže vynést až do nebe, nebo ho srazí přímo do pekla.

Silvie povytáhla obočí. „Opravte mě, jestli se pletu – ale nebyl náhodou Friedrich Schiller spíš nazrzlý blondák a silně chudokrevný?“ namítla opatrně.

„Tady se někdo nějak dobře vyzná v německé klasice!“ Krahův pohled ještě nepatrně zintenzivněl. „Bez obav, krásná dámo, natáčeli jsme černobíle a z hladovění jsem se zatím taky ještě tak docela nezotavil, protože tenhle příšerný tyran“ – šťouchl do Markuse – „mě celé týdny nechal strádat, abych působil pokud možno autenticky. Kromě toho rebely a génie musíte tak jako tak hrát hlavně tímhle!“ Položil si ruku na srdce.

„Když říkáte,“ prohodila bez mrknutí oka. Wanja Krahel v ní probouzel cosi, co už dlouhou dobu postrádala. Ale tenhle nedbalý elegán si nesmí nic namlouvat! Dívala se už jenom na Markuse Weisgerbera. „Mám nápad na úplně nový rozhlasový formát. Jen co to víc uzraje, ozvu se, můžu?“

Elegantně se otočila a odklapala na podpatcích o kousek dál.

„Počkejte!“ Wanja Krahle se pustil za ní. „Kdybyste třeba měla chuť, rád vás na hostinu zavezu. Mám úplně nové auto, bude se vám líbit...“

Ten třeskatě červený rometsch! Ten bude stoprocentně jeho.

„Víte co?“ Silvie roztála a neodolatelně se na něj usmála. „Mohli byste svézt mého bratra, moje dvojče, ten je do luxusních bouráků úplně blázen. Oskare, pojď sem, prosím tě.“

„A vy?“ Z výrazu jeho tváře se dalo vyčíst zklamání. „Na těch podpatcích přece nepůjdete pěšky...“

„O mě si starosti nedělejte, pane Krahle,“ odpověděla Silvie. „Markusi, půjdeme?“

„Vážně se ti tak líbí?“ zeptal se pobaveně její doprovod, když o chvíli později seděli vedle sebe v malém dkw. „Když jsou ženy takhle uštěpačné, vždycky to věstí nebezpečí.“

S pohledem upřeným na ulici utrousila: „Zřejmě o tom něco víš. Mě by ale mnohem víc zajímalo, proč jsi toho člověka přitáhl na Rikinu svatbu.“

„Lilo se dnes ráno nějak necítila dobře,“ vysvětloval Markus, „zase migréna, její staré trápení. A nechtěl jsem se objevit mezi celou shromážděnou rodinu Thalheimových tak dočista sám. Kromě toho je Wanja zábavný chlapík – pokud teda zrovna netrucuje. Když ho vidíš před kamerou, zapomeň na svět kolem. Mohl by z něj vyrůst skutečně velký herec, pokud u herectví zůstane.“ Začal si třít prsty. „Abys věděla, na tomhle projektu mi hrozně moc záleží,“ pokračoval. „Je to koneckonců moje producentská premiéra. Rozhodně jsem nechtěl žádnou kýčovitou romantiku, jako je *Mozart* s Hansem Holtem. Ten sladák ukazuje Mozarta tak německy, až to bolí. Naše

Píseň svobody chce divákům ukázat, že v tomhle národě se skrývá oduševnělost, na kterou po dvanácti letech nacismu spousta lidí skoro zapomněla. Uvidíme, co na to řekne publikum na Berlinale.“

„*Píseň svobody*,“ zopakovala Silvie obdivně. „Pěkný titul!“

„Proto jsem taky udělal všechno pro to, abych jako režiséra získal Gustava von Wangenheim. Jeho inscenace *Moudrého Nathana* a *Hamleta* na scéně Deutsches Theater jsou legendární. Bohužel se stal obětí různých intrik a kvůli nim ho z pozice intendanty odvolali. Natočil potom pár filmů pro DEFA, což je pro mě další výhoda. Na schillerovské téma jsem rozhodně chtěl režiséra se znalostí Východu.“

Silvie už o něm slyšela. Je židovského původu, bývalá hvězda němeého filmu, spolupracoval s takovými filmovými velikány jako Wilhelm Murnau, Fritz Lang nebo Ernst Lubitsch, později se stal dělnickým básníkem a přesvědčeným komunistou, už v roce 1933 emigroval do Sovětského svazu a nacisti ho tu v nepřítomnosti odsoudili k smrti. V Moskvě Wangenheim pracoval několik let v prokomunistickém rádiu Freies Deutschland, v roce 1945 se vrátil do Německa. Ten člověk měl vskutku hodně pozoruhodný životopis.

„Nezvyklá volba,“ prohodila Silvie. „Nemůžou kvůli němu nastat problémy?“

Dojeli k vile na Branitzer Platzu. Za nimi se s hlasitým troubením blížila alfa romeo novomanželů zdobená květinami.

„Myslíš s tiskem, nebo kvůli publiku?“ držel se Markus tématu.

„Obojí,“ vysvětlovala Silvie. „Po těch krutých letech,

která máme všichni za sebou, se dost lidí chodí do kina jenom pobavit, chtějí vidět nenáročné příběhy s dobrým koncem. A západní tisk reaguje na všechno z Východu dost alergicky.“

„Plaváním proti proudu se dostaneš k prameni, necháš-li se proudem unášet, pohltí tě moře,“ řekl Markus. „Na to jsem zvyklý. Dokonce mě to začalo bavit.“

„Tak to jsme na tom stejně.“ Silvie vystoupila z vozu. „A máš v zásadě pravdu, po čase se dostaneš do stavu, že už to ani jinak nechceš.“ Zaváhala, přece jen to zatím ještě bylo tajemství, pak se přece jen odhodlala. „Před chvílí už jsem naznačila, že mám v rádiu plán na nový typ pořadu. Mělo by to být hodinové vysílání, kdy bych si v co nejosobnějším kontaktu povídala s některou slavnou osobností nebo s lidmi, kteří vykonali něco mimořádného, a přiblížila je tak posluchačům. Ne klasické interview, položila bych jim jen několik předem vybraných otázek a nechala je rozprávět se. Takový duševní striptýz před mikrofonom, velmi osobní výpověď. Ty jako filmový producent znáš spoustu lidí, i z doby, kdy jsi žil v Americe. Myslíš, že bys mi případně mohl být trochu nápomocný při získávání kontaktů?“

„Krásná Silvie definitivně vylétla z hnízda.“ Měl zjevnou radost. „To se mi líbí. To se mi dokonce moc líbí. Ano, myslím, že by se s tím určitě dalo něco dělat...“

Na zahradě u vily postavili Thalheimovi otevřený kuchyňský stan ve tvaru bílého osmiúhelníku. Uvnitř stanu obsluhovali svatebčany u pultu s ohřevem jídla dva sympatičtí mladí kuchaři ve vysokých bílých čepicích a pokrmy, které podávali, rozhodně nezapřely původ majitele restaurace. Venku pod bílými slunečníky rozmístili zahradní stolký

a pohodlné židle. Část trávy překryli dřevěnými prkny a rázem měli i taneční parket. Flori s neutuchajícím apetittem právě spořádala už druhý vídeňský řízek, ostatní hosté dávali přednost spíš rostbifu s restovanou cibulkou a vídeňské specialitě tafelspitz – kořeněnému hovězímu masu se zeleninou – nebo ochutnávali pečené kuřátko podle fiakristů či nadívané telecí hrudí. Všichni si to náramně pochvalovali, nejmladší Thalheimová se stoprocentně trefila. Vídeňan Schani Feldmann vařil tak dobře, že si svým uměním během krátké doby získal srdce Berlínčanů a *Schaniho zahrádka* v Reichstrasse v luxusní berlínské čtvrti Westend byla neustále plná. Ale to nejlepší svatebčany teprve čekalo – bufet se sladkostmi jako Sacherův dort, císařský trhanec, jablečný štrúdl, tvarohové knedlíky a různě plněné palačinky; předčilo to veškeré očekávání.

Při pohledu na takovou hojnost člověk snadno zapomněl, že válka skončila teprve před sedmi lety. Ano, na Západě měli všichni opět dostatek jídla, potravinové lístky už neexistovaly, nicméně dál žili ve městě rozděleném na čtyři sektory a pod dohledem spojeneckých okupačních sil.

I hosté z Itálie všechno pochvalovali a pochutnávali si. Byla tu Rikina kamarádka z mládí Elsa, momentálně potřeť v jiném stavu, přijela z Milána na svatbu s celou rodinou – s manželem, chirurgem Michele Morellim, a dvěma dětmi Isi a Lucou. Taky Valentino a Sandrova kmotra Grazia se pilně činili, jen matka Antonia se v nabízených lahůdkách jenom nimrala a hudovala.

Silvie zpočátku v jednom kuse fotila novomanžele ve všech možných pózách, až posléze taky dostala hlad. Vlastně pociťovala tak trochu zklamání. Rike její šaty okomentovala pouhým povytažením obočí, otec podle

očekávání vybuchl, rychle se ale zase uklidnil. Dalších asi tak třicet hostů riskovalo jen kradmé pohledy, nikdo se o její černé róbě přímo nezmínil.

A co má být. Ona sama si v ní připadala neodolatelná a na tom koneckonců záleželo. Zrovna se chystala naložit si na talíř řízek s brambůrkovým salátkem, jak mladý rakouský kuchař legračně pojmenoval přílohu, když se za ní ozval křik.

„Jako zločince nás kontrolovali, jinak bych na svatbu svojí neteře dorazila včas! Jednoho dne nás k vám třeba už vůbec nepustí, a co pak?“ Hlas tety Lydie zněl pobouřeně jako vždycky, a to se přitom v poslední době obdivuhodně změnila. S Carlem se konečně rozvedli a ona se hned pár měsíců nato provdala za ovdovělého pastora Jürgena Grotha, duchovního pastýře ostrovní obce v Hermannswerderu u Postupimi. Babičku Fridu, Friedrichovu a Carlovu matku, která už léta žije pohroužená do vlastního světa, bez dalších cavyků přestěhovala na faru, kde žily taky Jürgenovy dospívající dcery. Luisa i Amelie otcovu novou ženu naštěstí rychle přijaly.

Silvie zamířila ke stolu, u něhož se teta právě uvelebila, a přisedla si. „Přechody mezi sektory jsou volně průchozí stejně jako dříve, na tom se nic nezměnilo. Uzavřeli jenom hranici mezi východní a západní zónou. Aspoň že my zatím k vám do NDR jezdit smíme, i když s propustkou. Ale svinstvo je to každopádně.“

„Volně průchozí? K smíchu!“ okomentoval její slova znechuceně Friedrich, který se k nim právě připojil. „Moje prodavačky z východního Berlína zakoušejí tuhle ‚volnou průchodnost‘ dennodenně ráno i večer. V obchodním domě už musíme ráno zavádět něco jako nouzový provoz, tak málo míváme po ránu personálu.“

„Však na těch pilných včeličkách z Východu pěkně ušetříš, bratříčku,“ ozval se teď ještě Carl a se sklenkou vína v ruce se k nim připojil. „Jinak bys je totiž už dávno propustil. Je to tak, za tyhle problémy můžete poděkovat tomu svému panu Adenauerovi, protože to on nechce nic slyšet o rozumném znovusjednocení a politické neutralitě Německa, jak ji navrhl Stalin, včetně demokratických práv a stran.“ Naráz vyprázdnil skleničku. „Jak já to vidím, tohle je přímá cesta k novému vyzbrojování západního Německa – a to bez ohledu na to, že v pětačtyřicátým všichni slavnostně přísahali, že zbraně už se nikdy nedotknou.“

„Protože Rusové nám nedávají jinou možnost,“ rozčiloval se hlasně Friedrich. „Snad vidíš, co napáchali v Koreji!“

„Však oni Američani na tom taky mají svůj podíl, drahý Friedrichu,“ odporoval Carl. „K čemu je tak nemsyslná smrt milionů lidí? Třicátou osmou rovnoběžku žádá ze stran nepřekročí, válka neválka!“

„Třesky plesky,“ rozvášnil se Friedrich. „A kromě toho, my jsme tady uprostřed Evropy. To se snad máme jednoho dne bez odporu nechat převálcovat ruskými tanky? Však on ten tam v Bonnu ví, co dělá! Myslel jsem, že už jsi trochu zmoudřel. Aspoň že jsi pověsil na hřebík profesi státního zástupce. I když co si slibuješ od toho, že děláš advokáta v Pankowě, to nechápu.“

Silvie jedla a pobaveně poslouchala bouřlivou výměnu názorů. Tihle bratři, tak velmi rozdílní, do sebe vjeli pokaždé, když se setkali, dnes to ale bylo obzvlášť intenzivní.

Carl se na židli narovnal, takže byl najednou skoro stejně velký jako Friedrich. „Chci pomáhat svým

mandantům,“ odvětil stroze. „Lidi potřebujou mít někoho, kdo jim pomůže z bryndy, když něco provedli nebo jsou z něčeho podezřelí, tam stejně jako tady. A údajně se o mně rozneslo,“ Carl se šibalsky pousmál, „že jsem jeden z nejlepších.“

„Tady na Západě bys taky mohl obhajovat dost takových, co se dostali do potíží, a vydělal by sis několika-násobně víc,“ pokračoval Friedrich. „Ty ale zkrátka musíš zůstat u těch svých zatracených komoušů...“

„Přesně to je, můj drahý bratře, jeden z nejzásadnějších rozdílů mezi námi dvěma.“ Carl odložil skleničku. „Mě peníze nikdy nijak zvlášť nezajímaly. Mně záleží v životě na úplně jiných věcech.“

Navzdory chromé noze, za kterou vděčí střelnému zranění z první světové války, s obdivuhodnou elegancí vstal a popošel k Sandrovi a Rike, kteří se také právě zvedli od vedlejšího stolu.

„Starý strýc by rád požádal okouzlující nevěstu o tanec,“ pronesl s úsměvem. „Bude tak laskavá a splní mu jeho přání?“

„S největší radostí,“ odpověděla Rike. „A kromě toho nejsi ani trochu starý a jsi můj nejmilejší strýček.“

Paul, Carlův mladší syn, právě se svými boys vyhrával foxtrot *Singin' in the Rain*, písničku ze stejnojmenného filmu, jíž si Gene Kelly podmanil filmové diváky na obou stranách Atlantiku. Jméno Paulovy skupiny se v průběhu let měnilo skoro stejně často jako její složení. Nicméně muzikantům se podařilo odrazit se od dočasného dna a nabídek na vystoupení jim postupně přibývalo. Momentálně se jmenovali *The Crazy Creatures* a na repertoáru měli jak německé šlágry, tak blues, ragtime a boogie woogie.

„A vy? Nemáte taky chuť si zatancovat?“ Sotva ten hlas zaslechl, polilo Silvii horko. Otočila se a uviděla Wanju Krahla – přitáhl si ke stolu volnou židli a usadil se vedle ní. „Vsadil bych se, že máte rytmus v krvi.“

„Teď právě tu mám jídlo, jak vidíte,“ zpražila ho, „a nemám ráda, když mě při něm někdo ruší.“

Tlapka, bílý rodinný westík – teď už postarší pán, krátce zavrčel, jako by Silvii přesně rozuměl, ale hned nato se poslušně uvelebil vedle stolu, protože co kdyby přece jenom dolů něco spadlo.

Silvii se sotva znatelně třásla ruka, když si krájela řízek, a jen doufala, že to herec nezpozoruje, jenomže on na ni tak naléhavě civěl, že si toho nejspíš povšiml.

„Lžete,“ prohodil tiše. „Ale lžete špatně. A to se mi na druhou stranu líbí.“

Silvie se na něj podívala. Jejich pohledy se prolnuly. Pak se zase sklonila nad talíř.

Dotýkej se mě, zatoužila k vlastnímu překvapení. Pohlad' mě po ruce. Nebo vzadu po krku. Uvolni sponky a projížděj mi prsty mezi vlasy. Tvá kůže na mé kůži, to je přesně to, co chci cítit.

Nic z toho neudělal.

Silvie odsunula talíř stranou a zničehonic dostala chuť na cigaretu, ačkoli kouřila jen velmi zřídka.

Klapnutím otevřel stříbrné pouzdro, jako by uhodl její myšlenky. „Gitanky,“ řekl málem omluvně. „Jiné nesnáším. Ovšem kdo na ně není zvyklý...“

Silvie si vzala cigaretu bez filtru a Wanja Krahla jí připálil. Silné černé listí jí málem spálilo hrdlo, ale za žádnou cenu nechtěla zakašlat.

„Hnus,“ prohlásila, dvakrát potáhla a cigaretu zamáčkla.